

Με ζωαλακίαν ψυχὴν ἰσχυρῶς βρασιλεὺς τῆς Ἰλίου.
 εἶπε νὰ εἶπαι. — «Ποῦ τοῦ πατρὸς του καλλίτερος εἶναι.
 Ὅταν τὸν ἴδουν ἐλθόντ' ἐκ τῆς μάχης μ' αἰμάρκτον λείαν.
 Μιτὰ τὸν φόνον ἐχθροῦ φοβισοῦ πρὸς χαρὰν τῆς μητρός του.»
 Τὺ τε εἰπὼν εἰς τὰς χεῖρας τῆς φίλης συζύγου ἐβέβη.
 Τὸ περ πόθητον τέκνον' εὖτος κόλπους δ' αὐτὴ τοῦς εὐώδεις.
 Δίχεται αὐτὸ μειδιῶσα μ' ἐν δάκρυ' ἰδῶν δὲ δ' Ἐκτωρ
 Τὴν ἐλυπήθη κ' ἐθάπυσ' αὐτὴν μὲν τὴν χεῖρά του λέγων.
 «Ἴδ' Ἀνδρομάχη γλυκεῖα, μὴ φίλη μου τόσον λυπεῖσαι.
 Μὴ, εἰς τὸν Ἄδην οὐδεὶς πρὸ τῆς ὥρας μου θέλει μὲ σείλει.
 Το πεπρωμένον δ' οὐδεὶς ποτ' ἀνὴρ διαφεύγει, βεβαίως,
 Ὅστε δειλὸς οὗτ' ἀνδρείος βροτὸς γεννηθεὶς εἰς τὸν κόσμον.
 Ἄλλ' ἀταλθούσα εἶδον οἶον, εἰς ἔργα τὸν νοῦν σου παράδος.
 Εἰς ἡλικάτην κ' ἰσθὸν, κ' εἰς τὰς δούλας σου δὸς ἀσχολίαν.
 Περὶ πολέμου δ' ἡμεῖς θα φροντίσωμεν μόνοι οἱ ἄνδρες,
 Οἱ γεννηθέντες ἐντὸς τῆς Ἰλίου, ἐγὼ δὲ πρὸ πάντων.»
 εἶπε κ' ἀνέλαθε πάλιν τὴν ἱππυριν κορυθ' ὁ Ἐκτωρ,
 Ἴδ' ἡ φιλότατη γυνὴ του τὸν οἶκαδε δρόμον ἐπῆρε
 Στρέφοντα βλέματ' συχὰ καὶ δακρύουσα ἠτάλειν' ἰφθόως.

Καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα παραδείγματα δύναται
 τις νὰ φέρῃ, τὰ ἑποῖα δεικνύουσιν ὅτι ἡ ποιητικὴ
 ἀληθεῖς ἐνσπρωγμένη, οὕτως εἰπεῖν, λαμβάνει ὑπόστασις
 κρείττονα τῆς ἱστορίας καὶ ἐμφανεῖ διαρκέστερον ἐν τῇ
 διανοίᾳ καὶ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ διὰ τί τοῦτο; διότι
 ὁ πόθος τῶν καλῶν θεμάτων καὶ ἀνοσομάτων καὶ ὁ πό-
 θος τῆς ποιητικῆς ἀληθείας εἶναι οὐχ' ἦττον ἐμφυτος εἰς
 τὸν ἄνθρωπον ἢ ὁ πόθος τῆς πραγματικῆς, τῆς ἱστορικῆς
 ἀληθείας; διὰ τοῦτο δὲ καὶ αἱ μεγάλαί πράξεις διεγεί-
 ρουσιν ἐν ἡμῖν συμπάθειαν, ἀγάπην καὶ θαυμασμόν καὶ
 κλίσιν πρὸς μίμνησιν αὐτῶν. Ποίησις ἀληθεῖα ποιητικῆ
 δίδει τῆς φύσεως ἀπάσας, ἧτις ἐκφρασίς τις οὖσα τῆς
 θείας δυνάμεως, ἀπαύασμα τῆς θείας καλλονῆς, ἐπι-
 βιβλάται εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὁ δὲ ποιητὴς πληρούμε-
 νος ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν, αἵρεται, ὑψοῦται
 καὶ συναυψοῦμεθα μετ' αὐτοῦ, εἶναι πλήρης θείου πυρός
 καὶ μεταδίδοι καὶ εἰς ἡμᾶς τὴν φλόγα, δι' ἧς φλογετο
 τὸ φῶς δι' οὗ φωτίζει καὶ λαμπρύνεται, καὶ μᾶς μετα-
 φέρει εἰς ὑπερξενίαν τῆς πραγματικῆς τελειοτέραν, ἧς ὁ ἄ-
 θρωπος φῶσις ἐπίσταται, καὶ ἧτις φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ
 τελικὸς σκοπὸς τῆς ὑπάρξεώς του. Ἄνευ ποιήσεως ὁ βί-
 ος καθίσταται ἄχρησις, ἄνευ αὐτῆς αἱ ἀπολαύσεις
 ἀτελεῖς.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΛΙΟΔΟΥ.

Τὸ ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας τοῦ Αἰόλου κείμενον
 ὀκτάπλευρον οἰκοδόμημα, ὅπερ καταρχηστικῶς καὶ ψευδῶς
 νόμῳ καλεῖται *Ναὸς τοῦ Αἰόλου*, ἦτο χρονόμετρον,
 ὡρολόγιον καὶ συγχρόνως ἀνεμ.δείκτης. Ὁ οἰκοδόμησας
 δὲ αὐτὸ Ἀδρονίκος τις Κυρήστης, περὶ οὗ οὐδὲν θετικῶς
 γνωρίζομεν, εἰ καὶ φέρονται ἀνυπόστατοι εἰκασίαι περὶ
 τῶν.

Ἐπειδὴ δὲ ἴγνοεῖται ἐπίσης καὶ ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἔ-
 κτισεν ὁ φιλαθηναῖος οὗτος ἀνὴρ, δὲν εἶναι δυνατόν
 προσδιορισθῆ εἰς τὸ ἴκριθες πότε τὸ ὡρολόγιον αὐτὸ ὡρο-
 δομήθη. Ὡς ἐκ τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ τύπου καὶ τῆς ἀπερ-
 γασίας του, φαίνεται μεταγενέστερον τῆς τοῦ Μ. Ἀλέ-
 ξάνδρου ἐποχῆς. Ὁ πολὺς Μύλλερ ὑποτίθησιν ὅτι ἂν
 ἔβη περὶ τὸ 100 π. Χ. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ πρὸ τοῦ δι-
 κ. Χ. ἔτους ἀκμάσας Ῥωμαῖος Οὐάβρων ἐν τοῖς Γεωργ-
 κῆς του ποιεῖται μνηεῖον αὐτοῦ, ἔπεται ὡς βέβαιον πλε-
 ῖον πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἐγένετο. Ἀπορὸν δὲ φαί-
 νεται διὰ τὸ Πausanias δὲν ἀναφέρει αὐτὸ, καίτοι μνη-
 μεύων πολλῶν ἄλλων μικροτέρων αὐτοῦ μνημείων.
 Ἰσως διότι ἦτο ἀσχετον πρὸς τὴν τότε εὐσεβειαν, ἢ διότι
 δὲν ἐθεώρησεν αὐτὸ μέγαλον πρᾶγμα καὶ ἀξιωματικόν
 εὐτον. Ὁ Ῥωμαῖος Βιτρούβιος περιγράφει αὐτὸ (16
 4) λεπτομερῶς. Ἐχονσίμεμε δὲ, ὡς εἶπομεν, εἰς προσδου-
 λισμὸν τῶν ὥρων τοῦ ἡμερονοκτιῦ. Εἰς ἐκάστην τῶν ὀκτα-
 κτύτου πλευρῶν, ὑποκάτω τῶν ἀναγλύφων τῶν ἀνεμῶν
 πρὸς οὓς ἕκαστον αὐτῶν νεύει, φαίνονται ἐπιγραμ-
 μήτινες μετὰ τοῦ ὑπερθεῖν αὐτῶν ἰδίου γυώμονος ἀπει-
 λου ἐν ἀλληλουχίᾳ σειρὰν ἡλιακῶν ὡρολογίων. Ἐν τῇ
 μέσῳ δὲ, ἔσσηθεν τοῦ οἰκοδομήματος, ὑπῆρχε κλειψιδί-
 ον (ὡρορολόγιον), ἧς ἔχρη διακρίνοναι ἐτι, καὶ ἧτις ἐκ
 ἰδατος, ἐξωθεν εἰς αὐτὴν μηχανικῶς μετοχευτευσμένον
 ἐλλήλου τὰ ὥρας τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν, ἐτι ὅτε ὁ καιρὸς
 ἦτο νεφελώδης καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐρίζωνται διὰ τῶν
 κατὰ τὰς πλευρὰς ἐξωθεν γνωμόνων.

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς πυραμοειδοῦς στέγης τοῦ Κη-
 ραστείου ὡρολογίου ἦτο ἐκ χαλκοῦ πεπονημένος Τρίτο-
 ρατῶν χειρὶ τῇ δεξιᾷ ραπίδα (δείκτην) στρεφόμενος
 οὗτος ταῖς πνοαῖς τοῦ ἐκάστοτε ἐπικρατοῦντος ἀνε-
 μῶν ἐπι στρόφιγγος ἐν τὸν ῥῳ, ἐδείκνυε διὰ τῆς ραπίδος
 ἰκονισμένον ἐ τῇ οἰκίᾳ πλευρᾷ ἀνεμον. Αἱ πλευραὶ τοῦ
 ὡρολογίου, ὡς εἶπομεν καὶ ὡς ὄρωται, εἰσὶν ὀκτώ, ἐκ
 πρὸς ἀλλήλας ἀποβλέπει δ' ἐκάστη πρὸς ἐν τῶν ὀκτα-
 κτύτου ἀνεμῶν τοῦ ἐρίζοντος, ὅπως ἡ τῶν Ἀθηναίων

πυξίς ἦτο διηρημένη. Ἐπὶ ἐκάστης δὲ αὐτῶν, ἐπὶ τοῦ διαζώματος τοῦ θριγκοῦ, εἰ καὶ ἐπιχειρησμένη πτερωτὴ κατ' ἰδέαν εἰκῶν τοῦ ἀνέμου, πρὸς ὃν βλέπει, φέρουσα ἐν χερσὶ τὸ σύμβολον αὐτοῦ, καὶ ἀνωθεν τὸ ὄνομα, οἷον Βορέας, Σκείρων, Ζέφυρος, Λίψ, Νότος, Εὖρος, Ἀπηνλιώτης, Καϊκίας. Ἔχει δὲ τὸ ὠρολόγιον καὶ δύο διςτύλους προστάσεις Κορινθιακοῦ κόσμου.

Ἡ τοποθεσία δὲ τοῦ οἰκοδομήματος τούτου δίδει ἀφορμὰς εἰς τινὰς τοπογράφους τῶν Ἀθηνῶν νὰ ἰσχυρίζωνται ἐπιμόνως, ὅτι ἐνταῦθά που ἦτο ἡ νέα ἀγορὰ τῶν Ἀθηνῶν, ἥς πύλην θέλουσι νὰ λέγωσι τὴν δυσμικῶς τοῦ ὠρολογίου κειμένην στοὰν τῆς Ἀρχηγέτιδος Ἀθηνᾶς, ἥς σώζονται τέσσαρες Δωρίου κόσμου κίονες.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τούτων, χάριν τῶν πολλῶν ἐπὶ τὸ δημωδέστερον.

ΔΙΑΤΙ Π ΕΡΥΘΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ ΩΝΟΜΑΣΘΗ ΟΥΤΩΣ.

Ἐν τῇ θαλάσῃ ταύτῃ εὐρίσκεται, ἰδίως πρὸς τὰς ἀκτὰς πῆξαι Αἰθιοπίας, χόρτον τι, ὅπερ οἱ Ἴνδοι καὶ οἱ Αἰθίοπες ἀποκαλοῦσι *Σούρ* ἢ *Σούρορ*, καὶ ὅπερ οἱ βαρεῖς αὐτῶν μεταχειρίζονται κοκκινίζοντες τὰ ὑφάσματα. Ὁ κόκκος τοῦ φυτοῦ τούτου ἁμοιάζει κατὰ τὸ σχῆμα τῷ ἁμυγδάλῳ, καὶ λέγεται καλὸς εἰς τροφήν. Ὅσον δὲ διὰ τὸ ἄνθος, ἔχει τὴν μορφήν κρόκου, καὶ τὸ ἀφέψημα αὐτοῦ, μεμιγμένον μετὰ χυμοῦ κίτρου, παράγει ἐρυθρὸν τι ζῶηρον, ὅπερ ὁμως ἔχει τὴν ἔλλειψιν ν' ἀλλοιοῦται τάχιστα.

Εἰς πλείστα μέρη, τὸ φυτὸν τοῦτο καλύπτει διὰ τῶν φύλλων καὶ τῶν ἀνθέων αὐτοῦ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, καὶ τῇ δίδει χρῶμα ἐρυθρὸν, καίτοι τὸ ὕδωρ αὐτῆς δὲν διαφέρει ποσῶς ἀπὸ τοῦ μεγάλου ὠκεανοῦ.

Πραγματικῶς δὲ τὸ ὕδωρ φαίνεται ὅτε μὲν κυανοῦν, ἐπεὶ δὲ λευκόν, ἐνίοτε πράσινον εἰς τὰ μᾶλλον βαθέα μέρη, ἢ πρασίνωπὸν εἰς τὰ ἥττον βαθέα, καὶ ὧν ὁ μυθὸς καλύπτεται ὑπὸ ἰλύος.

Ἀναμφιβόλως λοιπὸν εἰς τὸ *Σούρ* ἢ *Σούρορ* ὀφείλει ἢ Ἐρυθρὰ θάλασσα τὸ ὄνομα αὐτῆς, καὶ ἡ πιθανότης αὕτη μεταβάλλεται εἰς βεβαιότητα, ὅταν ἀναπολήσῃ τις ὅτι ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ ἡ θάλασσα αὕτη ὀνομάζεται *Μπαχάρ Σούρ*, μεταφραζόμενον Θάλασσα τοῦ *Σούρ*.

ΠΕΡΙ ΟΡΚΟῦ ΚΑΙ ΕΠΙΟΡΚΙΑΣ

Παρὰ διαφόροις Λαοῖς.

Ὅταν εἷς Κινέζος προσκαλῆται ὡς μάρτυς εἰς τὸ δικαστήριον, ζητεῖ χάρτην καὶ καίει αὐτὸν λέγων «Εἶθε οὕτω καὶ ἐγὼ νὰ καῶ ἐὰν ἐπιορκήσω». Ἄλλοι μάρτυρες θραύουσι ποτήριον εὐχόμενοι νὰ πάθωσι τὸ αὐτὸ ἐὰν δὲν εἴπωσι τὴν ἀλήθειαν. Ἔτεροι κάμνουσι τὰς αὐτὰς ἀρὰς κόπτοντες τὴν κεφαλὴν ἀλέκτορος ἢ καίοντες κάρφος ἀχύρου.

Ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς Ἰνδίαῖς, εἰς τὸν μέλλοντα νὰ ὁμώσῃ προσφέρουσιν ὕδωρ τοῦ Γάγγου, ὅπως πῆρ καὶ φύλλα φυτοῦ τινος, ὅπως φάγγη. Πολλὰκις δὲ ὁμνύουσιν ἐπίσης ἐπὶ τῶν Γραφῶν.

Πάρεδρός τις τῆς Βομβάης ἀναφέρει, ὅτι ἡμέραν τινὰ ἔφερον δάμαλιν εἰς τὸ ἀροατήριον καὶ ὅτι ὁ μάρτυς ἠθέλησε νὰ κρατήσῃ τὴν οὐρὰν αὐτῆς ἐφ' ὅσον κατέθετε τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ. Ἰνδικαὶ τινες φυλαὶ ὁμνύουσιν ἐπὶ δορᾶς τίγρεως, πεπεισμένοι ὅτι οἱ ἐπιόρκοι κατατρώγονται ὑπὸ τοῦ θηρίου τούτου. Ὅταν Ἰνδὸς τις θέλῃ νὰ συνάψῃ συμβόλαιον τοῦ ὁποίου οἱ ὅροι νὰ μείνωσιν ἀπαραβίαστοι, ὁμνύει ἐπὶ σπάθῃς ἢ μαχαίρας, τὰς ὁποίας ὁ βραχμῶν καταγαίρει διὰ προσευχῶν καὶ χρίσεως.

Οἱ Μωαμεθανοὶ ὀρκίζονται προσφέροντες τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ Κορανίου ἀποδιδόμενων αὐτῷ ἰδιοτήτων.

Οἱ ῥωμαιοκαθολικοὶ ὁμνύουσιν ἐπὶ ζαυροῦ λαοὶ δὲ ἐτέρων θρησκευμάτων, κατὰ τοὺς σεβαστοτέρους τύπους τῆς θρησκείας αὐτῶν.

Ἐν τούτοις ἀπὸ τοῦ 1871, ὁ Αὐστριακὸς κώδικς ἀπαιτεῖ νὰ ὁμνύουσιν ὑψοῦντες μόνον τὸν ἀντίχειρα καὶ τοὺς δύο πρώτους δακτύλους τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ λέγοντες « Οὕτω γένοιτό μοι βοήθης ὁ Θεός ».

Ἐν Γαλλίᾳ ὁ μάρτυς, εἰς ὃν ὁ δικαστὴς λέγει « Ὅμνύεις, ὅτι θὰ εἴπωσι τὴν ἀλήθειαν, πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ τὴν ἀλήθειαν » ὁ μάρτυς, λέγομεν, ὑψοῖ τὴν χεῖρα καὶ λέγει « Τὸ ὁμνύω ».

Οἱ ἱερεῖς ὀρκίζονται θέτοντες τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους.

Ἐν Ἰσπανίᾳ, ἰδοὺ ὁ τύπος ὃν ὁ δικαστὴς ἀναγινώσκει εἰς τὸν μάρτυρα: « Ὅμνύεις εἰς Θεὸν τὸν πατέρα, εἰς Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν υἱὸν καὶ εἰς τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ἅτινα εἶναι τρία πρόσωπα εἰς ἓνα μόνον ἀληθῆ Θεόν, εἰς τὰ ἱερὰ βιβλία καὶ εἰς τὸν Σταυρὸν, ὅτι αἱ ἀποκρίσεις σου θὰ ἦνε ἐντελῶς σύμφωνοι μετὰ τὴν ἀλήθειαν. » Ὁ μάρτυς ἀποκρίνεται « Ἀμήν ».